

JOOST: Terwijl jij gelijk een idioot over je bed zat te lullen, heb ik tien seconden kunnen slapen. Dat leer je ook wel.

ZOUZOU: Behandel mij alstublieft niet als een klein jongetje.

JOOST: Sorry, maar vriendelijker dan dit word ik niet.

ZOUZOU: Fuck you.

JOOST: Voilà, je leert al bij.

ZOUZOU: Bon, terug naar de agenda.

MOURADE: Nog één afspraak, dacht ik.

ZOUZOU: Ja, maar wel de belangrijkste.

MOURADE: Welk één?

ZOUZOU: De uitreiking voor allochtoon van het jaar.

JOOST: Ja, iets van vzw Kifkif of vzw Couscous of zo. Dus op zich zoveelste allochtone masturbatieavond met veel tajine en nog meer zelfbeklag. Met de same shit als altijd. Eerst een paar bruine wijven met een hoofdhoek om de blauwe plekken te verbergen. En dan wat liegen dat het hun eigen keuze is. Een paar Ketnet-negers met djembé's die wat ritmisch kloppen terwijl iedereen naar dia's kijkt van straatkinderen uit Casablanca. Een kwartier Youssef met niet-zelfgeschreven moppen. Daarna komt een mottig wijf met van die stinkende beschilderende handen een cursus exotisch draaien geven. Dan pauze met zoete thee en droge schilferkoeken. En na de pauze komt de directeur zagen dat ze nog een Turk, een Tunesiër, een Kongolees en een Koerd in *Thuis* moeten steken. En dan kom jij. Een prijs overhandigen.

MOURADE: En waarom is dat belangrijk?

ZOUZOU: Omdat je een speech gaat doen.

MOURADE: Over?

ZOUZOU: Niet over. Tegen.

MOURADE: Tegen wat?

ZOUZOU: Tegen hen.

MOURADE: Waarom?

JOOST: Omdat onze peilingen erop wijzen dat zeventig procent van de bevolking een allochtone minister-president nog altijd niet zien zitten.

ZOUZOU: Daarom hebben we een groot gebaar nodig, een breuk met het verleden, met het cliché.

JOOST: We moeten laten zien dat je in de eerste plaats een Vlaming bent. Dat zij fout bezig zijn en jij goed bezig.

ZOUZOU: Vlaanderen moet weten dat het menens is. En dat jij niks meer te maken hebt met die luie xenofobe linkse Kifkif-sukkels. Dat jij onveiligheid wel serieus neemt, dat jij illegalen wel ontoelaatbaar vindt, dat jij wel het hoofdhoekenverbod steunt.

MOURADE: Dat is mijn volk. Ik kan die toch niet beledigen.

JOOST: Dat kun je wel. Omdat het moet gebeuren. We hebben het beeld nodig van jou in een zaal vol allochtonen die dingen horen zeggen die een blanke in Erps-Kwerps denkt. En dan zal niemand nog jouw toewijding voor Vlaanderen in vraag durven stellen. Want je hebt moed getoond.

ZOUZOU: Gelijk een leeuw.

Uit: ***We eat people***, tekst Joost Vandecasteele, regie Ruud Gielens, productie Union Suspecte/ Abattoir Fermé

regels. *They eat people* heeft niet de allure – en ook niet de ambitie, neem ik aan – van *Der aufhaltsame Aufstieg des Arturo Ui*, Bertolt Brechts parabel over de machtsovername van Hitler, vermomd als maffia-epos. Geen *Verfremdung* hier, alle pseudodocumentaire hulpmiddelen zijn doorzichtig: filmpjes met ‘Mourade’ op de IJzerbedevaart, in de Gordel, met *running mate* Johan Vande Lanotte. Of de stemmen van Jef Lambrecht en Paul Goossens. Hier wordt geen theatraal universum gecreëerd, hier wordt rechtdoor verteld, compromisloos én vermakelijk. In zekere zin ga je dwars door dit comedy-idioom doorkijken en dan kunnen er, in het beste geval, tegenstrijdige indrukken ontstaan. Ofwel is dit een satire, over een Vlaanderen-in-de-verbeelding waarin de politiek alle maskers heeft afgelegd en voor de meest cynische variant op het Bart De Wever-verhaal kiest. Ofwel is dit een moraliteit, een nogal artificiële, vervlaamste versie van het Barack (Hussain) Obama-sprookje, uitgelegd aan Amerika-onkundigen en ook in dit geval voluit cynisch geduid. Ofwel is het een bescheiden politiek treurspel, waarin de *kingmaker* ten onder gaat aan zijn eigen mensenhaat, terwijl de koningen die hij geschapen heeft zijn laatste restant aan idealisme pijnlijk verraden – een soort omkering van Shakespeares *Henry IV* en *Henry VI*. De *spin doctor* blijft inderdaad achter als een hoopje ellende, terwijl de politieke allochtonen op de loop zijn gegaan met zijn strategische inzichten.

Retoriek

Bestaat er zoiets als gevaarlijke comedy? Dat wil zeggen: comedy die de opgefokte brutaliteit van Alex Agnew én van Joost Vandecasteele als solist combineert met de confronterende, ingehouden woede die vooral Mourade Zeguendi in vroeger werk, vooral dan *We people*, liet zien? Is de verontwaardiging en woede van ‘Mourade’ over het feit dat de campagne-strategie hem christelijk wil dopen tijdens de presidentscampagne niet te doorzichtig en dus te onschadelijk? Misschien neutraliseert een witte Joost de amper ingehouden agressie van bruine Mourade en bruine Zouzou. Meer nog, hoe ranziger de retoriek van de *spin doctor* klinkt, hoe onderhoudender

---

EEN POLITIEK FILOSOOF MERKTE OOK OP DAT ER ÉÉN DOORSLAGGEVEND ARGUMENT IS TEGEN DE REPRESENTATIEVE DEMOCRATIE: DE KWALITEITEN DIE EEN POLITICUS MOET HEBBEN OM AAN DE MACHT TE KOMEN ZIJN PRINCIEPEEL IN STRIJD MET DE COMPETENTIES VOOR HET BESTUREN VAN HET LAND. *THEY EAT PEOPLE* IS EEN BESCHIEDEN ILLUSTRATIE VAN DIE VASTSTELLING.

---

de scènes. Dit soort comedy zweert bij de overdrijving en vooral bij de omkering: de clichés en de ‘foute’ veralgemeningen dienen juist om stereotiepen en vooroordelen verdacht te maken, zo begrijp ik dat toch. Ik krijg zin in *death metal* na een tirade van Alex Agnew – een beetje toch. Ik krijg medelijden met de *sidekicks* na een zoveelste scheldpartij van de *comedian*. Deze partijstrategie merkt op dat de kiezers politici niet moeten vertrouwen, nee, ze moeten hem willen neuken. Als hij het publiek vraagt of ze Mourade willen neuken, klinkt er een enthousiast ja bij de aanwezige pubers in de zaal. *They eat people* is een spiegelbeeld van de sentimentaliteit en de onredelijkheid waarmee politiek, zeker in dit land, gepaard gaat. Niet meer en niet minder. Een politiek filosoof merkte ooit op dat er één doorslaggevend argument is tegen de representatieve democratie: de kwaliteiten die een politicus moet hebben om aan de macht te komen zijn principieel in strijd met de competenties voor het besturen van het land. *They eat people* is een bescheiden illustratie van die vaststelling. Maar of daarmee dan zoveel meer wordt gezegd dan in de kwaliteitskranten, dat is nog een andere vraag. Deze voorstelling is niet politieker dan een psychologisch drama. Toch heb ik mij oprecht geamuseerd met dit soort comedy over politieke trivia. Comedy die – gelukkig maar – een andere toon zet dan Chris Rock of, godbetert, Geert Hoste. ©

They eat people is op 16 en 17 december te zien in de kvs. Info op www.unionsuspecte.be en www.abattoirferme.be.